

Юлія Стахівська

**Поетеса, ілюстраторка,
журналістка.**

Авторка поетичних книжок «Червоні чоловічки» та «Verde». Співупорядниця антології «Українська авангардна поезія (1910 – 1930 роки)».

Дзеркало

Йому наснився сон, із тих, що віддають потім ниттям під ложечкою і холодком, але позанепадницьки розкішних. Повна ванна птахів, красивих, з крапленими пір'ями сазанів, синню сойок, лазуритом павичів, шаховими бочками сорок. І він, Сашко, те все має викинути, очистити, вилущити з цього гіперголландського натюрморту з дичиною, гладеньке і біле обличчя ванни. Хух – тільки й промайнуло в голові, коли він випірнув у реальність – цупку і затишну: сонце пробивалося крізь зелене сукно важких штор, у просвіті повільно зависали іскристі пилінки. Йому в плече вткнулась дочка: майже перламутрова шкіра, пушок волосся, довгі-довгі вії, тепер після нічних баталій спить сном янголяти. З іншого боку – Анна, завжди трохи нахмурена уві сні, наче наперед злоститься, що треба буде невчасно прокинутися. Судячи з сонця було вже близько дванадцятої. Сашко обережно, щоб не розбудити, вибрався з кокона постелі. У ванні все було по-старому, тільки спіралью закручена волосинка порушувала білий спокій, ну, і може, в ілюмінаторі дзеркала в карій рамі відбивався трохи ще розгублений, несфокусований чоловік. Ось він хлюпне водою в обличчя і більш упевнено гляне на себе: не завадило б поголитися. Ні, це потім, спочатку чайник. Ага, розбити кілька яєць, як тільки прихопляться, розмішати (якось так, здається, це Аня робить), а де ті італійські чи які-там-трави, ага, ось вони. О, вже можна залити

вівсянку, де це родзинки, вчора їх тут бачив, нема, добре, додам банан...– калейдоскоп сніданкової матерії в голові.

– Вставайте, дівчата, вже в багатьох людей обід почався, – каже Сашко і відкриває штори, з вікна проривається світловий океан, б'ється в береги кімнати, десь лишає на стінах бризки сонячних зайчиків.

Дочка сміється, перевертається і намагається впасти з ліжка, жінка дуже повільно розплющує очі, вибирається на поверхню з глибокого темного колодязя: Привіт, – каже, – зараз я вже встану. Боже, вже півдня ніби минуло, а стільки всього треба зробити: стаття, редагування, всякі листи. І ще ж Аня сьогодні хотіла хоч кілька годин попрацювати. І з малою ж треба встигнути на щеплення. Ну, що, доню, сплануємо день після такої нічки?

І день запускає свої маховики: швидкий омлет і чай, півгодинна каша з книжечками і мультиками, дзвінкий дитячий сміх, ти її помієш чи я, плач, дивися, який тут коник, посуд, поставити прання, збори до лікаря, де шапка, зараз комарик укусить, тихо-тихо, не плач, мені погано, температура, тридцять сім і п'ять, тридцять вісім, плач, фух, заснула, я поки з нею в парку погуляю, а ти в супермаркет, список ось, ще спить, ліфт зламаний, бери її тихенько, прокинулася, усміхається,

температура впала, не знаю, чи це обід, чи вечір, ой, а кого я залоскочу, я поки швиденько відпишу на листи, добре, я поки малу присплю, заснула, десь годинка, зроблю афішу, а я вже півстатті написав, метеор, плач, а хто це тут, і сміх, підігріти творожок, «ми півника малюємо стоїть він на горбку...», давай помалюємо, це червоний олівець, все – дописав, слу, пусти мене на півгодинки я N відпишу про зустріч і допишу замітку, мааааа, йду, останній рядок, дивися, який місяць, «ісь», так, уже вечір, не бійся, це водичка, рушник, вивертання, сміх, болить спина, давай разом приспимо, казочка, одинадцята вечора чи ночі, немає різниці, трохи редагування, ти будеш сидр, свічки, балкон, бісер зірок, плач, ходім уже спати, пів на третю, сьома, плач, я не чув, от і добре, дев'ята – «хтось маленькими пальчиками піднімає вії...

– Ти знаєш, у мене затримка, може, цикл ще не відновився, а може, причина в іншому...

– Ну, сходи до лікаря. Але як ми двох потягнемо? Тут і з однією ледве виходить, я тоді повинен буду піти на фултайм, а ти тут сама з двома загнешся...

– Ти, знаєш, теж не потягнеш, якщо я піду на повний день, тут не або-або, тут і-і... А загалом, звісно, замкнене коло якесь, тобі не здається? Садки переповнені, черги, приватні коштують стільки, що на них справді треба працювати з сьомої до двадцять першої, не бачачи своєї дитини, власне, вони з тією метою і створювались... А я, кішечко, хочу гуляти з тобою в парку, хочу мандрувати, катати тебе на паровозик, разом купувати книжки, – говорить мама і цілує ніжну дитячу п'яточку.

– І дуркувати, – згрібає тато верескливий клубок.

– А якщо серйозно, залишаються погодинні няні – теж іще та рулетка.

– А якщо серйозно, я хочу няня! Нормального і веселого няня, – жінка спочатку грайливо примружується, а потім геть по діловому продовжує, – такого, про якого мені нещодавно розказувала подруга: його підколювали, відверто знущалися, типу не мужик, а він просто любить займатися дітьми, а головне – йому це вдається.

– І де він тепер, цей вусатий нянь? – цікавиться Сашко.

– Перетягли в приватний міні-садок на Оболоні. Як сир у маслі. Ок, пішла я готувати сніданок. Сьогодні ж „твій” день. Уже придумав куди підеш

писати або просто розвіятися? Словом, карт-бланш.

– Я піду в „Браму”, там зранку майже немає людей. І, справді, десь прогуляюсь, – позіхає сонячний лев.

Чоловік стоїть і дивиться у дзеркало, красиві ледь сиві ниточки у волоссі. Треба взятися за той переклад. Треба... Повість... Так, принаймні один розділ я сьогодні допишу, уже знаю, як. Біле пір'ячко, мабуть, з подушки, прилипло до емалі, витанцюмує свій балет.

- Тааату!

- Іду, заець!

Юлія Стахівська «Дзеркало»

**ПОЧУТИ
ОДНЕ
ОДНОГО**

<http://facetoface.50vidsotkiv.org.ua>

